

Ivona Březinová

Řád sladkého sněhuláka

Ilustrovala Magda Veverková

albatros | pasparta

Řád sladkého sněhuláka

Ivona Březinová

Ilustrovala Magda Veverková

*Děkuji profesoru MUDr. Zdeňku Šumníkovi, Ph.D.,
za cenné rady při dokončování rukopisu a všem
jeho pacientům přeji správnou hodnotu cukru v krvi.
Mé poděkování patří také Ing. Marku Novákovi
a Michaele Žáčkové, kteří se podíleli na vzniku
pracovních listů ke knize.*

Ivona Březinová

Řád sladkého sněhuláka

Ilustrovala Magda Veverková

ALBATROS
PASPARTA

Přidej!

„**P**řidej, Přemku!“

Pokusil se zvýšit rychlost, ale moc to nešlo. Báł se zvednout hlavu a podívat se, jak daleko je vrchol kopce, na který měli vyběhnout. Úpěnlivě zíral jen kousek před sebe na strmou cestičku plnou drolivých kamínků. Ještě před chvílí viděl paty Zdendových běžeckých bot. Teď už mu zmizely ze zorného pole. Kluci mu utekli. Vážně je ze všech nejpomalejší?

„Tak co je s tebou?“

Nevěděl. Neměl sílu ani pokrčit rameny.

„Nezastavuj!“

Trenérův hlas byl plný roztrpčení. Přemek zaťal zuby a pokusil se k neuzvednutí těžké nohy přimět k dalšímu běhu. Vážně, co to s ním je? Pravda, poslední dobou sportu moc nedal. V zimě byl dvakrát za sebou nemocný, ani na lyže kvůli tomu nemohl. A pravidelné tréninky v tělocvičně mu kondičku nezachrání. Ale že by nevyběhl kopeček? Spíš kopec. Horu. Velehoru. Měl pocit, že nad hlavou se mu tyčí 8848 metrů vysoká Čumulangma, a ne tenhle utápnutý vrch, na který je trenér vyhnal při víkendovém soustředění.

„To dáš! Už jenom kousek!“ slyšel za sebou.

Kousek? Nemohl se těch kousků dopočítat. Konečně měl před sebou vrcholovou plošinku a šklebící se obličej kluků. Už se ani nesnažil předstírat, že běží. Doklopýtal k nim, políty studeným potem. Svalil se do trávy a hlasitě funěl.

„Tos cestou sbíral houby?“ neodpustil si Věna rýpnutí.

„I želva by tu byla dřív,“ přidal se Osvald poťouchle.

Přemkovi to v tu chvíli bylo jedno. Byl rád, že je nahoře. A že leží. Moc dlouho si však neužíval.

„Koukej vstát,“ zahartusil trenér. „Chceš nastydnout?“

Nevěděl, co chce. Nejspíš vůbec nic. Ale poslušně se postavil na rozklepané nohy. Udělal pár kroků a snažil se zklidnit dech.

„To je fyzička k pohledání,“ poznamenal trenér nespokojeným tónem. „Tak a zase dolů, kluci,“ rozhlédl se po běžcích. „Opatrně!“

„Už?“ zasípal vyděšeně Přemek.

Ostatní nečekali a vyběhli. Jeden po druhém mizeli za oblou hranou svahu. Nezbyvalo než se pustit za nimi.

„Bacha, na těch šutrech to pěkně klouže!“ křikl kdosi vepředu, podle hlasu asi Johan.

Vzápětí se ozval dlouhý skřípot kamíneků pod podrážkou, jak komusi podjela noha, a následovala sprostá nadávka.

„Teď to říkám!“ rozčiloval se Johan.

„Všechno v pořádku?“ chtěl vědět trenér, a když se ozvalo souhlasné houknutí, pro jistotu znovu zopakoval oblíbenou poučku. „Nahoru je to hlavně o výdrž, dolů hlavně o pozornosti a šikovnosti!“

Přemek doufal, že cestu z kopce už zvládne levou zadní. Jenže třas nohou ho stále neopouštěl, takže našlapoval s do očí bijící nejistotou.

„Tak co je? Odrzdi to trochu!“ halekali na něj dole pod svahem Osvald s Vénou.

Chvíli zvažoval možnosti, ale nakonec se rozhodl zarisovat. V karatistickém oddíle mladších žáků vždycky patřil k nejlepším. Tak přece nebude za srabáka, co nejen nevyběhne, ale dokonce ani neseběhne trochu prudší stráž. Zhluboka se nadechl a vyrazil.

Zprvu to vypadalo dobře. Nohy poslušně dopadaly na vyšlapaná místa a získávaly oporu k dalšímu odrazu. Začal si věřit, a zrychlil trochu víc. O pár kroků dál mu kamínky pod podrážkou ujely do strany. Zlověstně to zarachotilo. Jen tak-tak že sebou nežuchnul, ale vyrovnal to. Jenže se při tom celý rozhodil a další dopad nohy na nepevnou zem už neustál. Cítil, jak se mu do pravého kolena zaryl štěrk, a bolestí až vyjekl. Když konečně pád zastavil, zůstal otřeseně sedět a se syknutím si prohlížel sedřenou dlaň.

„Jsi celej?“ přiřítit se k němu trenér.

„Jo,“ přikývl a potlačil vzlyknutí.

Johan

Edemba

Vena

Piemek

Trenér

Osvald

Klar

Žízeň ohříváče vody

„Holky, Přemek má krvavý koleno!“ oznamovala Karola důležitě, když si všimla přicházející skupinky.

Rázem se kolem něj utvořil švitořící shluk malých karatistek.

„Cos dělal?“

„Bolí to?“

„Proč to nemá zavázaný?“ zavrtěla hlavou Amanda, která trénuje mladší žáky.

Rána na koleně už pomalu zasychala, ale stružky krve táhnoucí se dolů po holeni vypadaly děsivě. Přesto se Přemek před dívkami z oddílu tvářil, jako by si podobné oděrky na těle vyráběl den co den, takže nějaké krvácející koleno ani nestojí za řeč. Ve skutečnosti ho rána docela bolela, a obzvlášť sedřená dlaň páčila jako čert. Přemka se začaly zmocňovat obavy, aby ho průvod čumilek nechtěl dovést až na ošetřovnu. Tušil, že mu trenér bude chtít odřeniny vydezinfikovat, a k tomu obecenstvo opravdu nepotřebuje.

Dopadlo to tak napůl. Trenér s Amandou sice holky i kluky z ošetřovny vyhodili, ovšem ta potvora Evka ho oknem vyfotila na mobil právě v okamžiku, kdy se zakusoval do válečku srolovaného obinadla. Trenér tvrdil, že pak nebude slyšet, kdyby si případně potřeboval zařvat. No, slyšet nebylo nic. Zato Evčín mobil koloval z ruky do ruky. Johan s Vénou se ho naštěstí zmocnili, dřív než Evka stihla fotku dál rozeslat. Prostě ji vymazali.

„Stejně bych ji nikomu neposlala,“ bránila se, jenže u Evky člověk nikdy neví.

Večer nechtěl jíst, což bylo s podivem, protože špagety s rajskou omáčkou a kuličkami mletého masa vypadaly moc dobře. Zato pil jako vysušený mech. Lokal jeden hrnek čaje za druhým. Když si ze džbánu na stole naléval asi popáté, Zdenda si už významně ťukal na čelo. Stačilo však před něj přisunout Přemkův plný talíř a okamžitě všech posuňků zanechal, aby se mohl dodlábnout.

Po večeři měl oddíl volno. Dostali jen za úkol odsunout v jídelně stoly a židle ke stěnám, a především holky se potom v pokojích činčaly na slíbenou diskotéku.

Přemek strávil volný čas na záchodě a v přilehlých umývárkách, kde pokračoval v hašení neskutečně žízňě, které se ne a ne zbavit. A jak tolik pil, nutilo ho to pochopitelně i pořád odbíhat. Kvůli zraněnému kolenu se nemusel diskotéky účastnit, takže čas vyhrazený tanci trávil dalším doplňováním a vypouštěním tekutin.

„Co tady blbneš?“ vytřeštil na něj Oswald oči, když ho v jednu chvíli načapal na záchodě, jak zároveň pije i močí.

„Hele, nejsem takový prase, jak to možná vypadá,“ zamumlal Přemek omluvně.

„No... vypadá to fakt divně,“ vyprskl pobaveně Oswald.

„Asi jo,“ vzdychl Přemek. „Připadám si jako průtokový ohřívač.“

„Jako co?“ zbystril Oswald, který očividně netušil, o čem je řeč.

„No, průtokový ohřívač vody. Třeba kotel. Nebo karma. To doma nemáte?“ podivil se Přemek. „Kde berete teplou vodu?“

„Vodu? Otočíme kohoutkem,“ řekl Oswald a přezíravě dodal: „Tím s červeným puntíkem.“

„Jenže něco tu vodu musí ohřát, aby byla teplá, chápeš? Nějaký přístroj. Na jednom konci do něj leješ studenou vodu, ta se uvnitř ohřeje a druhým koncem vytéká ven teplá,“ vysvětloval mu horlivě Přemek.

„Takže ty si připadáš jako přístroj na vodu?“ zalupal Oswald po dechu a maličko couvl.

„Na ohřívání vody,“ opravil ho Přemek. „Akorát, že ze mě neteče voda, ale čuránky,“ pokrčil rameny.

„A... nemáš horečku?“ udělal Oswald výpad rukou, jako by chtěl Přemkovi opatrně sáhnout na čelo.

„Horečku? To asi nemám. Myslím, že to, co ze mě teče, má normálních 36,6 °C. Ale množství, co vyrobím, je neuvěřitelný.“

„Ty bláho! A nepřipadáš si jako... já nevím... jako někdo z Avengers, víš?“

„Hm, to ani ne... na to jsem děsně unavený. Řekni trenérovi, že jsem si šel lehnout.“

Velký hotdog

„Co je?“ ozval se Johan rozespale.
„Nic. Jen jdu na záchod. Spi,“ zašeptal Přemek.
„Už zase? Vždyť jsi sotva přišel,“ zívł Johan.
„Mám pořád žízeň, a pak musím.“
„Hele, tak už nepij, jo? Nebo zůstaň na chodbě. Jak tu furt couráš, nemůžu spát.“

Snažil se. Opravdu se snažil se znovu nenapít. Ale v puse měl úplnou poušť a na jazyku ho páliło.

„Co to je, tohleto?“ mumlal vyděšeně, když ucítil, že se z jeho moči line podivný zápach.

Ráno ho bolelo v krku, že skoro nemohl mluvit. Zato kašlal, až měl strach, že si snad potrhá plíce. Zimnice ho nenechala chvíli v klidu. Takhle zle mu ještě nikdy v životě nebylo.

„Má horečku?“ uslyšel nad sebou trenéra.

„Třicet devět osm.“

„No, bezva. Tak fofrem. Jedeme na pohotovost,“ rozhodl trenér.

Popadli ho i s příkrývkou a naložili ho do auta, které ochotně zapůjčila paní kuchařka. Přemek neřešil, čím ho vezou, ani kam ho vezou. Připadal si jako velký hotdog srolovaný v peřině. Jen aby ho nenamočily do hořčice. Tu nesnáší. To radši...

